

5. po Veľkej noci Vydaj svedectvo

„Budem Ti ďakovať, Hospodine, medzi ľuďmi, ospevovať Ťa medzi národmi. Lebo je veľká Tvoja milosť až po nebesá, až po oblaky Tvoja vernosť“ (Ž 108).

Lukáš 24:32-35 „I povedali si. Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma? A vstali v tú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli zhromaždených jedenástich a tých, čo bolo s nimi. Títo hovorili: vskutku, vstal Pán a ukázal sa Šimonovi. Vyrozprávali teda aj oni, čo sa stalo na ceste a ako Ho poznali po lámaní chleba“.

Prišli sme až k vrcholu celého príbehu. To, že Kristus vstal z mŕtvych je úžasné, ale zostalo by to záhadou, ak by sa nenašli ľudia, ktorí by o tomto zážitku porozprávali. Ak nikto o danej udalosti nenapíše, nepovie, aj keby bola bombastická, bez „reklamy“ by neexistovala. Takže môžeme povedať, že **svedectvo učeníkov o tom, čo s Kristom zažili, čo vykonal, je takou dobrou reklamou Božej lásky. Evanjeliá sú reklamou Božej záchrany hriešneho človeka.** Problém je možno v tom, že my reklamy nemáme radi, možno nás aj vytáčajú, pretože je ich priveľa a niekedy sú trápne. A na to isté si musíme dať, ako Kristovi svedkovia tiež pozor – aby evanjelium bolo primerane a presvedčivo zvestované.

Najprv musíme mať s Kristom osobnú skúsenosť. Skúsenosť, ktorá mení naše srdce a zasahuje nás na tom najhlbšom mieste duše. Skúsenosť, ktorá nás ovplyvňuje a nenecháva na pokoji nič v našom živote. Musíme prežiť stretnutie s Kristom, po ktorom, spolu s učeníkmi vyznáme: „či v nás nehorelo srdce?“.

Buď sme také stretnutie s Kristom prežili, len sme na neho zabudli. Alebo sme si ho nevšimli. Možno nás takéto stretnutie čaká. Každý deň nás však Pán Boh oslovuje, v maličkostiach dokazuje svoju lásku, a riadi situácie nášho života tak, aby sme boli pozhnaní. ***Len musíme otvoriť oči, prestať všetko pripisovať náhode či zhode okolností, musíme prestať klopať na drevo a skôr si všímať, že Pán Boh má v rukách náš pozemský i večný život.*** Pán Ježiš nás oslovuje aj svojim slovom a je len na nás, či Ho budeme počúvať a poslúchať natoľko, že nám bude Jeho láska spaľovať srdce.

Sme tak zabratí do života, že zabúdame žiť. Sme tak veriaci, že zabúdame veriť. Myslíme si, že žijeme s Kristom natoľko, že si prestávame všímať Jeho zásahy, pozvania, Jeho blízkosť. ***Kiežby nám Pán Boh otvoril cez svojho Ducha vnútorné oči, aby sme mohli vidieť Ježiša, počuť Jeho hlas***

a nechať Ho, aby zapálil naše srdce ohňom viery. Lebo v kresťanstve to funguje tak, že len keď človek prežije stretnutie so živým Bohom, môže

Vstať a ísť, potom môže mať túžbu a chuť ku svedectvu. Iste aj vy ste sa dopočuli nejakú správu, niečo zažili či dostali, s čím ste sa chceli podeliť s priateľmi. Vaša túžba niekomu o tom povedať, bola taká veľká, že ste sa nemohli dočkať, kedy sa už pochválite. Takto by to malo fungovať aj čo sa týka svedectva o Božích zásahoch, o Božom konaní pri nás. Tak tomu bolo aj pri učeníkoch – „*v tú hodinu sa vrátili do Jeruzalema*“. Nečakali, ale hneď, ako pocítili túžbu zvestovať, čo sa im stalo, vstali a šli.

My si však dávame načas. Hovoríme a chválime sa so všeličím, ale s tým, čo Pán Boh pre nás urobil, otáľame. **Buď to nepovažujeme za podstatné povedať, alebo sa hanbíme o tom hovoriť, alebo jednoducho na to zabudneme, pretože sa nám v živote dejú aj nepríjemné či tragické veci.** Duch svätý nám chce pomôcť ku svedectvu, ale túžbu máme na starosti my. Občas je pravda, že nás Pán Boh postaví pred hotovú vec a my musíme nejako zareagovať, ako sme počuli v evanjeliu, ale ***zväčša je to o našej aktivite a snahe hovoriť ľuďom o tom, ako živý Kristus koná v našom živote.***

Vieme hovoriť naozaj o všetkom, najmä sa sťažovať. Ale kedy sme naposledy povedali rodinným príslušníkom, priateľom či blíznym o tom, ako Boh konal v našom živote? Kedy sme naposledy pocítili neodbytnú túžbu svedčiť o tom, že Kristus je živý a dáva nám všetko, čo treba aj pomáha v ťažkostiach? **Kiežby nám Pán Boh dal skrze svojho Ducha do srdca túžbu byť Kristovými svedkami po celom svete, v celom našom živote a za každých okolností. Lebo Pán Ježiš nás neprosí o svedectvo, On nám prikazuje, aby sme Mu boli svedkami. Aby sme**

Aj reálne svedčili o radostnej správe evanjelia. Jedna vec je mať túžbu hovoriť a druhá, reálne sa k tomu dopracovať. Často totiž v ceste nášmu svedectvu stoja rôzne prekážky, ktoré nám do života kladie diabol. On totiž nechce, aby sa ďalej šírila správa spasenia. A tak, keď už máme aj príležitosť, aj túžbu hovoriť o Bohu, dá nám do cesty ľudí, ktorí sú nepríjemní, ktorí prenasledujú či vysmieávajú sa kresťanom, alebo príde choroba či iné ťažkosti, ktoré sťažujú alebo úplne bránia svedectvu. Preto je dobré nevzdávať sa a mať pred očami jediný cieľ: povedať ľuďom o tom, čo Boh pre nás urobil a ako Ho poznávame. Tak ako to urobili učeníci: „*teda aj oni porozprávali, čo sa stalo na ceste a ako Ho poznali po lámaní chleba*“.

Keď sa však – napriek prekážkam – dopracujeme ku svedectvu, spoliehajte sa na Ducha svätého, ktorého nám Pán Ježiš zaslúbil ako Radcu. To však nevylučuje, že sa budeme na svedectvo pripravovať: hovorme vždy pravdu, neprikrášľujme, čo Pán Boh pre nás urobil. Mohli by sme sa totiž zamotať a potom by sme my sami boli prekážkou šíreniu evanjelia. Nebuďme Božími obhajcami – Pán Boh sa obháji sám. My sme svedkami Pána Ježiša, nie Jeho advokáti, ak chce opraviť názor niektorých ľudí na seba, tak to urobí bez toho, aby sme Ho my obhajovali. Najlepšie je spojiť svedectvo Písma a svoju osobnú skúsenosť. Ak by sme to totiž rozdelili, nemuselo by to priniesť úžitok. Ak budeme iba citovať Písmo, bez vlastného zainteresovania, bude to len suché konštatovanie bez účinku. Ak budeme hovoriť len o vlastnej skúsenosti, môžeme vybočiť z cesty Písma a ak nebudeme biblickí, diabol nás raz-dva presvedčí, že naša skúsenosť je viac ako Božie slovo. Preto *je najlepšie povedať: čo sme zažili a čo na to hovorí Písmo*.

Svedectvo je naša úloha, ku ktorej sme boli vierou predurčení a Duchom svätým vyzbrojení. Ostatné sú len naše výhovorky. **Kiežby sme sa cítili hrdí, že môžeme byť Kristovými svedkami. Kiežby sme využívali každú príležitosť ku svedectvu**. Lebo to je naša životná úloha: nielen sa radovať zo svojej spásy, ale zvestovať evanjelia motivovať k túžbe po spasení aj blížnych.

Buďme chodiacou reklamou lásky Pána Ježiša – nechajme Ducha svätého zapáliť v nás oheň viery, aby sme mohli pocítiť túžbu ku svedectvu a potom nech aj reálne svedčíme o tom, čo sa stalo na ceste nášho života a že sme Ježiša spoznali ako nášho osobného Spasiteľa. Amen.